

[J. P. Nielsen.]

væsenet. Og det ærede Medlem Hr. Holstein bør huske paa, naar han taler om en anden Stand, der er i Nød i Sønderjylland, at der er flere, der er i Krise dernede, og den Landbostand, han taler saa højt om, har i mange Tilfælde meget ringe socialt Begreb.

Hvad Nedskæringspolitikken i England angaar, er denne Politik jo forladt, fordi det engelske Folk og den engelske Tjenestemandstand reagerede kraftigt derimod, og der gaas neppe videre ad den Vej. England er i Stedet slaaet ind paa den aktive Handelspolitik med en Sænkning af den engelske Valuta, men tillige med en skrap Priskontrol overfor Levnedsmidler, og Resultatet har været, at indtil 1. December er den engelske Arbejdsløshed aftaget med ca. 40 000. Jeg har i Aftes i det franske Blad „Le Populaire“ set, at den i sidste Uge er steget lidt igen, men Resultatet er, at ved denne Politik — ikke Nedskæringspolitik, men det modsatte — er den engelske Arbejdsløshed sænket med 37 000—38 000.

I Tyskland, hvor man bibeholdt Nedskæringspolitikken, er den i samme Tidsrum steget med ¼ Million. Det er Resultatet. Man ser nu Tyskland fortsætte Lønedskæringen, men jeg synes, at enhver, der nøgternt betragter Resultatet af denne Nedskæring, i hvert Tilfælde maa ønske for sit eget Folk, at det ikke faar saadanne Resultater at opvise som dem, man har at opvise i Tyskland; og saa har Danmark jo ikke en Gang den Grund, at det skal udrede store Skadeserstatninger.

Det var betegnende for Venstres Blade efter den store Tale, det ærede Medlem holdt dernede, at de ganske simpelt sprang Afsnittet om Krisehjælp til de arbejdsløse over. „Hjemdal“ skrev følgende i sit Referat: Efter en udførlig Kritik af Kriseforligets anden Bestanddel, Krisehjælpen til de arbejdsløse, udtalte Madsen-Mygdal... o. s. v. Man skulde ikke have noget af dette Udfald mod Arbejderne og de arbejdsløse. Og det forstaar jeg saa udmærket godt; for i hvert Tilfælde H. P. Hanssen og de, der sidder ved hans Blad, forstaar, at det, det først og fremmest gælder om i Sønderjylland, er, at der er saa stor en Solidaritetsfølelse i den sønderjydske Befolkning som vel muligt. Det vil gavne Danmark, men ikke dette, at man saar Misundelsens og Splidagtighedens Sæd.

Med Hensyn til Krisen i Sønderjylland vil jeg sige, at den skyldes de samme Aarsager som i det øvrige Land. Det er jo ikke ret længe siden, at der fra Folkenes Forbund

er udgaaet en Redegørelse om, hvad Aarsagen er til, at Landbrugskrisen nu er sat ind. Det er Kornproduktionens stærke Stigning ved Udvidelsen af de dyrkede Arealer særlig i Amerika, Australien og Kanada. Lægger man Produktionen af Brødkorn i 1913 til Grund og maaler den med Produktionen i 1928, saa skulde den være steget med 5,5 pCt., da Befolkningen Verden over har haft en Tilvækst paa 10 pCt. og Forbruget pr. Hoved er gaaet ned med 4,1 pCt.; men Produktionen er steget med 17,1 pCt.

Ja, det er det kapitalistiske Samfunds Velsignelse: Overproduktion af Brødkorn, Fødevarer og Klæder, og Arbejdsløshed og Sult og Nød paa den anden Side. Varerne kan ikke sælges, fordi den store arbejdsløse Befolkning mangler Midler til at købe dem.

Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Holstein, der sikkert kender en hel Del til den franske Historie, skulde tænke lidt mere paa disse Forhold og saa erindre sig, hvad der skete i den franske Nationalforsamling den 4. August 1789, da Revolutionen var over Hovederne paa den franske Adel, det franske Præsteskab og det franske Borgerskab. Da kom de alle bærende med deres Privilegier. — En havde ikke andet end sit Privilegium til at holde Duer, og han beklagede overfor Nationalforsamlingen, at han ikke havde mere — og de ofrede det alt sammen for at slippe for noget meget værre, som de i Virkeligheden ikke slap for.

Det er sikkert et saadant Vendepunkt i Menneskehedens Historie, vi staar overfor i dette Øjeblik: Fødemidler i Overflod, Værdier i Massevis, der lægges øde, medens Millioner er ved at dø af Sult. Det er denne Tilstand, som de sønderjydske Landmænd ogsaa lider under. Al Snakken om, at dansk Finansstyre hos os har Skylden, er efter min Mening hen i Vejret.

I 1919 — det er jo allerede nævnt — brød den tyske Mark sammen, og sønderjydske Landmand søgte — og der var maaske ikke andet at gøre — at ombyttede deres Markhypoteker med Kronelaan og vandt derved, nogle mere, andre mindre, efter som de greb til eller ventede, til Marken var helt værdiløs. Allerede i 1924 var Gælden i sønderjydske Landejendomme vokset saa stærkt, at omtrent en Fjerdedel var naaet til Værdigrænsen af deres Ejendomme.

Saa kom Kronestigningen, men samtidig begyndte Saneringsarbejdet fra Statens Side. I 1925 bevilgedes 9 Mill. Kr. i Realkreditlaan og 2 Mill. Kr. gennem den sønderjydske Laanekasse. I 1927 bevilgedes 20 Mill. Kr. gennem den sønderjydske Hypoteklaanefond og 8 Mill. Kr. gennem den sønder-